

[Hagen Hagensen.]

gået derved, at årsagen til uroen kunne have været fjernet, og jeg må i den forbindelse mene, at det er personen Becker, der er tale om her.

Men der er ingen grund til, at det skulle medføre nødvendigheden af at sætte politiet ind. Jeg er klar over, at politiet skal hjælpe, når børneværnet kalder. Jeg vil også sige, at politiet sikkert ikke overhovedet har syntes om den opgave, de her har skullet være med til. Det er beklageligt, det er urimeligt, at det skulle komme så vidt, fordi man ikke har haft den smidighed, den forståelse og den forudseenhed, som jeg mener ministeren i dette tilfælde skulle have haft. Det er børn og deres skæbne, det drejer sig om. Det vil blive svært at skabe tillid mellem børnene og nogen overhovedet her i landet, så længe de skal være her, når der fares frem mod dem på den måde, det er sket.

Socialministeren (Eva Gredal):

Som det vil være hr. Hagen Hagensen bekendt, var de begivenheder, der henvises til, kulminationen af et hændelsesforløb. For forståelsen af de episoder, der er opstået, er det derfor nødvendigt at sige lidt om baggrunden for den udvikling som fandt sted.

Det er snart et år siden, de vietnamesiske børn kom her til landet, og det har hele tiden været regeringens ønske, at børnene fik det bedst mulige udbytte af den tid, de skulle tilbringe her. Vi har derfor lagt megen vægt på at give dem undervisning og dermed give dem mulighed for at udvikle sig med henblik på en senere selvstændig livsførelse. Denne opfattelse er ikke blevet delt af Henning Becker, der på mange måder har modarbejdet en meningsfyldt undervisning og i det hele søgt at holde børnene isoleret fra det danske samfund.

Disse uoverensstemmelser resulterede som bekendt i, at jeg i begyndelsen af februar måtte meddele Henning Becker, at samarbejdet måtte ophøre, og at han måtte forlade børnenes daværende opholdssted, Valby ungdomsskole. Henning Becker reagerede herimod ved at flygte med børnene til Rågeleje badehotel. Der opstod her en situation, som det lokale børne- og ungdomsværn følte pligt til at gribe ind over for. Børnene, der nu var under børneværnets varetægt, blev bragt tilbage til ungdomssko-

len og opholdt sig her, indtil Becker hindrede det af socialstyrelsen udpegede personale i at få adgang til skolen, og der opstod på ny en situation, der var åbenbart uholdbar og uforenelig med børnenes tarv. Derefter bad børneværnet om politiets bistand.

Jeg vil gerne understrege, at de lokale myndigheder i begge situationer har handlet inden for de rammer, der i loven er fastsat for deres virksomhed, og jeg har derfor ikke mulighed for at rette kritik mod de beslutninger, der er truffet. Det tilkommer mig heller ikke som minister at udøve forhåndskontrol, men jeg vil gerne her fremhæve, at jeg hele tiden har været overbevist om, at børneværnet ville gøre alt for at hindre ulykkelige episoder, og det er også bekræftet af de oplysninger, jeg senere har fået. At det ikke er lykkedes, beklager ingen mere end jeg, men jeg vil håbe, at alle fremover vil samarbejde om at give børnene ro til at skabe sig en fremtid.

Hagen Hagensen (KF):

Jeg er ganske klar over, der har været et hændelsesforløb forud for det, der er passeret i de seneste dage. Jeg ved også, at der kan være megen grund til at klandre Becker for det, han har gjort. Det er muligt. Men vi er mange, der har ment, at der har været givet regeringen tilstrækkelig lang tid til at søge at få klaret dette ømtålige forhold, og derfor har vi også i tidens løb været med til at sørge for, at der blev skaffet de fornødne bevillinger til veje, for at børnene kunne have ophold her i landet. Men det må være regeringens, i dette tilfælde ressortministerens, opgave at lede og styre, hvad der sker her, og ikke overlade tingene, så vanskelige de har vist sig at være, til et lokalt børneværn.

Jeg giver i denne forbindelse intet for regelsæt om, at der skal begyndes dér og dér, og at det er det og det børneværn, der skal klare det og det. Det er en sag af ganske usædvanlig karakter. Den kræver også en usædvanlig fremgangsmåde, og det må være ministeren, der indser dette, forudseende som en minister bør være, og sørger for, at der ikke sker ting af denne art, men at man tværtom søger at lede og styre det på en sådan måde, at børnene ikke bliver udsat for overlast og dermed ikke kan finde frem til den tillid, de bør have til os her i landet.